

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 156

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 11 martie 2003

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
114. — Decret pentru acreditarea unor ambasadori.....	1	48. — Ordin al ministrului industriei și resurselor pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Grupului interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării Strategiei naționale în domeniul eficienței energetice și a planului de acțiune aferent	9–10
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI	
Decizia nr. 326 din 26 noiembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002	2–5	93. — Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor pentru stabilirea Criteriilor de acordare a licenței de funcționare pentru gestionarii fondurilor de vânătoare.....	10–11
Decizia nr. 18 din 21 ianuarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat	5–7	94. — Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor privind stabilirea raselor de câini admise la vânătoare în România.....	11–12
Decizia nr. 21 din 21 ianuarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii bugetului de stat pe anul 1999 nr. 36/1999	7–8	16. — Ordin pentru punerea în aplicare a Instrucțiunilor privind ajutorul de stat și capitalul de risc, elaborate de Consiliul Concurenței în baza Legii nr. 143/1999 privind ajutorul de stat.....	13–16

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru acreditarea unor ambasadori

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 99 din Constituția României, având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul Ion Jinga se acreditează în calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Regatul Belgiei și domnul Cristian-Valentin Colțeanu se acreditează în calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Italiană.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 11 martie 2003.
Nr. 114.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 326**

din 26 noiembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Ioana Marilena Chiva	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Irina Pop în Dosarul nr. 3.119/2002 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției, avocat Stan Târnoveanu cu delegația depusă în ședință, lipsind partea Consiliul General al Municipiului București, prin primarul general, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 308C/2002, nr. 350C/2002 și nr. 353C/2002, care au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Societatea Comercială „V-Tabac România” — S.A. în Dosarul nr. 5.139/2002 al Judecătoriei Arad, de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 3.259/2002 al Judecătoriei Arad, respectiv de Societatea Comercială „V-Tabac România” — S.A. în Dosarul nr. 1.351/2002 al Judecătoriei Arad.

La apelul nominal se prezintă partea Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, prin consilier juridic Nicoleta Neguț, lipsă fiind autorii excepțiilor și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție chestiunea conexării dosarelor, având în vedere conținutul identic al excepțiilor ridicate. Apărătorul autoarei excepției Irina Pop, reprezentantul Ministerului Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, precum și reprezentantul Ministerului Public nu se opun conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, și ale art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 308C/2002, nr. 350C/2002 și nr. 353C/2002 la Dosarul nr. 280C/2002, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătorul autoarei excepției Irina Pop solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, susținând că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1) și (2), precum și pe cele ale art. 135,

deoarece, conform dispozițiilor legale criticate, executarea silită a creanțelor împotriva statului se poate face numai după manifestarea prealabilă a ordonatorului principal de credite al instituției respective. De asemenea, susține și încălcarea principiului separației puterilor în stat, datorită imixtiunii puterii executive și a celei legislative în atribuțiile puterii judecătorești, prin faptul că o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă devenită titlu executoriu nu se poate executa decât cu acordul ordonatorului principal de credite și din sume special prevăzute în buget. Invocă, totodată, jurisprudența Curții Constituționale, pe cea a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la principiul efectivității drepturilor, precum și pe cea a Curții Europene a Drepturilor Omului (cazul „*Hornsby împotriva Greciei*”), referitoare la principiul separației puterilor în stat.

Reprezentantul Ministerului Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, apreciind că dispozițiile criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate și că, totodată, sunt în concordanță cu dispozițiile legii bugetului de stat pe anul 2002, precum și cu cele ale legii finanțelor publice.

Reprezentantul Ministerului Public solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale referitoare la protecția proprietății private, deoarece se limitează posibilitatea valorificării unei creanțe asupra statului, ceea ce contravine și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, reprezentantul Ministerului Public susține că Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 a fost emisă cu încălcarea domeniului prevăzut de legea de abilitare, contravenind astfel dispozițiilor constituționale ale art. 114 alin. (2) și ale art. 107 alin. (3).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 aprilie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 3.119/2002 al Judecătoriei Sectorului 4 București, respectiv prin Încheierea din 11 iunie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 5.139/2002 al Judecătoriei Arad, prin Încheierea din 18 iunie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 3.259/2002 al Judecătoriei Arad, și prin Încheierea din 7 mai 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.351/2002 al Judecătoriei Arad, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Irina Pop, de Societatea Comercială „V-Tabac România” — S.A. și de instanța de judecată, din oficiu, în cauze aflate pe rolul acestor instanțe.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii susțin, pe de-o parte, că Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 depășește limitele domeniului cuprins în legea specială de abilitare. Pe de altă parte, arată că dispozițiile legale criticate înfrâng principiul separației puterilor în stat, precum și dispozițiile art. 125 din Constituție, prin „imixtiunea unui organ al executivului în activitatea instanțelor judecătorești, în înfăptuirea actului de justiție“. De asemenea, menționează că prin dispozițiile criticate se încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1) și (2), prin faptul că s-a instituit o procedură execuțională specială, care favorizează instituțiile bugetare și nesocotește „dreptul de proprietate asupra sumelor, pentru care Guvernul, în mod nelegal, refuză executarea“. Totodată, susțin și înfrângerea dispozițiilor art. 135 din Constituție, referitoare la proprietatea publică, deoarece, în lipsa dispoziției ordonatorilor de credite, „bunurile aparținând domeniului privat al statului capătă, fără nici un temei legal, caracterul de insesizabilitate specific bunurilor proprietate publică a statului“.

În motivarea excepției de neconstituționalitate ridicate de instanța de judecată, din oficiu, se susține că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 sunt neconstituționale, deoarece „art. 3 din această ordonanță poate constitui un impediment legal în executarea obligațiilor de plată ale unor instituții bugetare, obligații stabilite în temeiul unei hotărâri judecătorești“. Apreciază, de asemenea, că prin dispozițiile legale criticate se instituie „o condiție suspensivă, constând în voința debitorului“, iar prin împiedicarea punerii în executare a unei hotărâri judecătorești se aduce atingere principiului independenței justiției, prevăzut de art. 123 alin. (2) din Constituție, precum și principiului separației puterilor în stat.

Judecătoria Sectorului 4 București, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, apreciind că, prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002, „instituțiile publice debitoare sunt puse într-o situație privilegiată față de oricare creditor persoană fizică sau juridică, rezultând o imixtiune a executivului în activitatea de judecată“. Ca atare, apreciază că dispozițiile criticate înfrâng principiul separației puterilor în stat și încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2) din Constituție, prin care se consacără, în materia proprietății, egalitatea de tratament în fața legii, indiferent de titular.

Judecătoria Arad, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile legale criticate contravin principiului separației puterilor în stat și încalcă dispozițiile art. 41 din Constituție, prin neplata și executarea la timp a unor debite din partea statului către societatea privată debitoare.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatului Poporului.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu următoarea motivare: „În acord cu dispozițiile art. 51 din Legea nr. 743/2001 a bugetului de stat pe anul 2002, prin Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 s-au stabilit modalitățile de plată a unor sume datorate de instituțiile publice în baza unor titluri executorii. [...] Din lectura textului ordonanței rezultă în mod clar că prin această reglementare nu s-a urmărit decât instituirea unei discipline financiare pentru a preveni blocarea activității instituțiilor publice prin blocarea conturilor bugetare ale acestora fără

a se ține seama de destinația sumelor stabilite prin buget.“ În continuare, Guvernul arată că dispozițiile legale criticate nu conțin nici o referire la interdicția executării asupra bunurilor din inventarul instituțiilor publice aparținând domeniului privat, care rămân în continuare supuse dispozițiilor de drept comun privind executarea silită și, ca atare, nu se poate reține o încălcare a dispozițiilor art. 41 și nici ale art. 135 din Constituție, astfel cum susțin autorii excepției. „Singura derogare pe care o instituie ordonanța de la dreptul comun privind executarea silită se referă numai la executarea silită prin poprire, iar în cadrul acesteia nu face decât să impună obligația respectării destinației creditelor bugetare, stabilind ca regulă posibilitatea satisfacerii creanțelor numai de la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă. În rest, întreaga procedură de drept comun a executării silită, inclusiv căile de atac și termenele prevăzute în Codul de procedură civilă rămân aplicabile.“

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece, pe de-o parte, ordonanța a fost emisă cu depășirea condițiilor prevăzute de legea de abilitare, „care este foarte clară, precisă și limitativă“, iar pe de altă parte, dispozițiile legale criticate încalcă principiul constituțional al ocrotirii proprietății private, „prin lăsarea la latitudinea ordonatorului de credite a posibilității de executare a plăților la care sunt obligate instituțiile publice, în baza unor titluri executorii“. De asemenea, arată că dispozițiile criticate pot întârzia sau împiedica punerea în executare a unui titlu executoriu, ceea ce este contrar principiilor și prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate, așa cum a arătat și Curtea Constituțională în deciziile sale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătoria-raportori, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22 din 30 ianuarie 2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002. Ulterior sesizării, Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 a fost aprobată cu completări prin Legea nr. 288 din 15 mai 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 23 mai 2002. Ca urmare a acestor completări, dispozițiile criticate de autor ca fiind neconstituționale au următorul conținut:

„Art. 1. — *Executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice în temeiul titlurilor executorii se realizează din sumele aprobate prin bugetele acestora la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă.*

Art. 2. — *Ordonatorii principali de credite bugetare au obligația să dispună toate măsurile ce se impun, inclusiv virări de credite bugetare, în condițiile legii, pentru asigurarea în*

bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii.

Art. 3. — *În procesul executării silită a sumelor datorate de către instituțiile publice în baza unor titluri executorii trezoreria statului poate efectua numai operațiuni privind plăți dispuse de către ordonatorii de credite, în limita creditelor bugetare și a destinațiilor aprobate potrivit legii.*

Art. 4. — *Persoanele care efectuează operațiuni de plăți prin trezoreria statului, cu încălcarea prevederilor prezentei ordonanțe, sunt pedepsite potrivit legii.*

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia apreciază că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate următoarele prevederi constituționale:

— Art. 41 alin. (1) și alin. (2) teza întâi: „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.”;

— Art. 114 alin. (2): „Legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe.”;

— Art. 123 alin. (2): „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.”;

— Art. 125: „(1) Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

(2) Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.

(3) Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.”;

— Art. 135: „(1) Statul ocrotește proprietatea.

(2) Proprietatea este publică sau privată.

(3) Proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

(4) Bogățiile de orice natură ale subsolului, căile de comunicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și acelea ce pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de lege, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

(5) Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate.

(6) Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.”

I. Analizând critica de neconstituționalitate referitoare la emiterea Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 cu depășirea domeniului stabilit de legea specială de abilitare, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 a fost emisă în temeiul dispozițiilor art. 1 pct. III.3 din Legea nr. 751 din 27 decembrie 2001 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 840 din 27 decembrie 2001), dispoziții care au următorul conținut: „În temeiul art. 114 alin. (1) din Constituția României Guvernul este abilitat [...] să emită ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, după cum urmează: [...] III. Puterea judecătorească: [...] 3. reglementări privind executarea prin poprire a conturilor instituțiilor publice deschise la Trezoreria statului.” Pe de altă parte, ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 a fost aprobată de către Parlament prin Legea nr. 288/2002 și, ca urmare a acestei aprobări, nu mai este posibilă criticarea ordonanței sub acest aspect, deoarece conținutul său a devenit lege, reglementarea inițială instituită prin ordonanță devenind exclusiv actul legiuitorului, expresia voinței sale. Pentru aceste motive, Curtea constată că această critică de neconstituționalitate nu poate fi primită.

II. Examinând celelalte critici de neconstituționalitate, Curtea reține că prin dispozițiile legale criticate s-au reglementat condițiile în care se realizează executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, cu respectarea principiilor prevăzute în Constituție și în legea finanțelor publice.

Astfel, conform art. 136 alin. (1) din Constituție, „Formarea, administrarea, întrebuițarea și controlul resurselor financiare ale [...] instituțiilor publice sunt reglementate prin lege”. În deplină concordanță cu această prevedere constituțională, Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice instituie reguli cu caracter general privind utilizarea de către instituțiile publice a sumelor alocate de la bugetul de stat, în vederea acoperirii cheltuielilor impuse de funcționarea acestora, cum ar fi: prevederea unei destinații precise și limitative a cheltuielilor, angajarea cheltuielilor numai în limita creditelor bugetare anuale aprobate, obligația ordonatorilor de credite de a angaja și utiliza creditele bugetare numai în limita destinațiilor aprobate.

Dispozițiile legale criticate nu împiedică executarea silită a obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, așa cum, fără temei, se susține în motivarea excepțiilor, ci, dimpotrivă, fac posibilă această executare, prin obligarea ordonatorilor de credite de a lua „toate măsurile ce se impun [...] pentru asigurarea în bugetele proprii a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii”. Ca atare, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu contravin principiului separației puterilor în stat, nerealizându-se o ingerință a puterii executive în procesul de realizare a justiției, deoarece hotărârea judecătorească investită cu titlu executoriu are putere de lege, terțul poprit neputându-se opune executării acesteia.

Fără îndoială, dispozițiile legale criticate instituie anumite limite ale executării silită, în sensul că aceasta nu se poate face asupra oricăror resurse financiare ale instituțiilor publice, ci numai asupra acelor alocate special de la buget cu această destinație, dar aceste limite nu contravin dispozițiilor art. 41 și ale art. 135 ale Legii fundamentale, referitoare la protecția proprietății private. Rațiunea reglementării acestor dispoziții o constituie instituirea unei discipline financiare, care nu poate fi socotită o înfrângere a dispozițiilor constituționale referitoare la protecția proprietății private și garantarea creanțelor asupra statului.

Interzicerea executării silită asupra altor fonduri bănești decât cele alocate de la bugetul de stat în acest scop reprezintă o normă de protecție de interes general, fiind de neconceput ca pe calea executării silită a unui titlu executoriu să se ajungă la lipsirea unei instituții publice de resursele sale financiare destinate acoperirii altor cheltuieli decât cele stabilite prin titlul executoriu. Asemenea măsură de protecție a debitorului nu este singulară în legislația execuțională, fiind de amintit în acest sens prevederile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, precum și cele ale art. 406 din Codul de procedură civilă, prin care se prevede exceptarea de la urmărirea silită a unor bunuri ale debitorului și ale familiei sale.

Referitor la susținerea autorilor excepției, conform căreia dispozițiile legale criticate constituie o ingerință a puterii legislative în atribuțiile puterii judecătorești, încalcându-se astfel principiul separației puterilor în stat, Curtea reține că normele legale criticate conțin reguli de procedură, poprirea fiind o modalitate de executare silită la care nu participă doar instanța de judecată, ci și creditorul, debitorul și terțul poprit, iar potrivit art. 125 alin. (3) din Legea fundamentală, stabilirea procedurii de judecată este de competența legiuitorului. Astfel, nu se poate reține că stabilirea de către

legiuitor a unor condiții în care își exercită atribuțiile instituțiile publice debitoare și terțul poprit ar constitui o imixtiune în sfera atribuțiilor puterii judecătorești.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului independenței justiției, Curtea reține că nici aceasta nu poate fi primită, deoarece art. 123 alin. (2) din Legea fundamentală nu are incidență în cauză, dispozițiile legale criticate nereferindu-se la independența judecătorilor.

Ca atare, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 nu încalcă prevederile Legii funda-

mentale și, în consecință, excepția de neconstituționalitate invocată urmează a fi respinsă.

În același sens, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 202 din 4 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 6 noiembrie 2002, prin care a statuat că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 sunt în concordanță cu prevederile și principiile constituționale. Neintervenind elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Față de cele mai sus arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, excepție ridicată de Irina Pop în Dosarul nr. 3.119/2002 al Judecătoriei Sectorului 4 București, de Societatea Comercială „V-Tabac România” — S.A. în dosarele nr. 5.139/2002 și nr. 1.351/2002 ale Judecătoriei Arad și de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 3.259/2002 al Judecătoriei Arad.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2002.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 18

din 21 ianuarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Lucian Paulescu în Dosarul nr. 1.479/2002 al Tribunalului Călărași.

La apelul nominal răspunde Serviciul Român de Informații, prin consilier juridic, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Serviciului Român de Informații solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că sintagma „cadre militare în activitate”, folosită în art. 13 din

Legea nr. 164/2001, nu poate fi interpretată în sensul că ar include cadrele militare trecute în rezervă sau în retragere, iar textul criticat nu contravine art. 16 alin. (1) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, deoarece autorul excepției solicită interpretarea dispoziției legale criticate pentru neconstituționalitate, ceea ce contravine art. 2 alin. (3) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 septembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.479/2002, **Tribunalul Călărași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 164/2001**, excepție ridicată de Lucian Paulescu într-o cauză având ca obiect o contestație la decizia de stabilire a pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia a arătat că dispozițiile art. 13 din Legea nr. 164/2001 sunt neconstituționale în măsura în care sintagma „cadre militare în activitate” se interpretează în sensul că restrânge aplicabilitatea textului la militarii activi. Excluderea de la beneficiul acestor dispoziții legale a militarilor în rezervă și a celor în retragere este contrară principiului egalității în drepturi a cetățenilor, consacrat de art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. Deși soluționarea cauzei sale depinde de dispozițiile art. 13 din Legea nr. 164/2001, autorul excepției arată că situația este identică și în privința art. 12 și 14 din aceeași lege, care se referă la pensia de serviciu pentru limită de vârstă, respectiv la pensia de serviciu anticipată parțială.

Tribunalul Călărași apreciază că excepția este neîntețiată, „nefiind vorba de o discriminare în sensul criteriilor stabilite de art. 4 alin. (2) din Constituție, ci de o oportunitate a legiuitorului în raport cu situații de fapt diferite”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, a fost solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că art. 12 și 13 din Legea nr. 164/2001 „nu produc o discriminare în raport cu cadrele militare în activitate, în rezervă sau în retragere, întrucât aceștia nu se găsesc în aceleași circumstanțe, fapt care a determinat legiuitorul să adopte soluții legislative distincte”. De altfel, soluții asemănătoare s-au adoptat și prin Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, legiuitorul distingând între categoriile de persoane aflate în ipostaze diferite.

Guvernul consideră că „dispozițiile art. 12, 13 și 14 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat vizează, deopotrivă, toate persoanele care se află într-o situație identică, respectiv au calitatea de cadre militare în activitate la data solicitării dreptului la pensie de serviciu în sistemul pensiilor militare de stat” și, ca atare, ele „nu sunt de natură să creeze nici privilegii și nici discriminări, în sensul criteriilor prevăzute de art. 4 alin. (2) din Constituție”. De altfel, apreciază Guvernul, în privința dispozițiilor legale criticate „nu se pune nici o problemă de constituționalitate, ci se pun numai probleme de interpretare și aplicare, care sunt de competența instanțelor judecătorești”, Curtea Constituțională, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, neputându-se pronunța în acest sens, motiv pentru care excepția este inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, întrucât, potrivit art. 3 din Legea nr. 164/2001, de prevederile acestei legi beneficiază „cadrele militare în activitate, în rezervă sau în retragere”, fără a exclude vre-o categorie de cadre militare. Dispozițiile legale criticate stabilesc doar condițiile pe care trebuie să le îndeplinească diferite categorii de cadre militare pentru a beneficia de o anumită pensie militară de stat.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților, Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 13 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 10 aprilie 2001, dispoziții care au următorul conținut: „*Au dreptul la pensie de serviciu anticipată cadrele militare în activitate care îndeplinesc condițiile de vechime prevăzute la art. 12 lit. b) și se află în una dintre următoarele situații:*

a) au împlinit vârsta de 50 de ani și sunt trecute în rezervă ca urmare a împlinirii limitei de vârstă în grad prevăzută de Legea nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare sau ca urmare a reorganizării unor unități și a reducerii unor funcții în statele de organizare, precum și pentru alte motive sau nevoi ale instituțiilor din domeniul apărării naționale, ordinii publice și siguranței naționale;

b) sunt trecute în rezervă sau direct în retragere ca urmare a clasării ca inapt sau apt limitat pentru serviciul militar de către comisiile de expertiză medico-militară.”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate, în interpretarea care le-a fost dată de Casa de Pensii a Serviciului Român de Informații, de Comisia de contestații și de prima instanță, sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, conform cărora:

„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, fără a încălca principiul neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, dispozițiile art. 13 din Legea nr. 164/2001 pot fi aplicate numai cadrelor militare trecute în rezervă sau direct în retragere după data intrării în vigoare a legii.

Curtea constată, de asemenea, că dispozițiile Legii nr. 164/2001 nu instituie privilegii sau discriminări între cetățenii aflați în situații identice. Astfel, potrivit art. 3, „*De prevederile prezentei legi beneficiază cadrele militare în activitate, în rezervă sau în retragere, denumite în continuare cadre militare, precum și urmașii acestora*”.

Conform art. 10 din aceeași lege, „*Sistemul pensiilor militare de stat cuprinde:*

a) pensia de serviciu;

b) pensia de invaliditate;

c) pensia de urmaș”;

iar art. 11 prevede că „*Pensia de serviciu poate fi:*

a) pentru limită de vârstă;

b) anticipată;

c) anticipată parțială”.

Este evident că persoanele care urmează să beneficieze de una sau de alta dintre cele trei categorii de pensie de serviciu se află în situații obiectiv diferite, în raport cu care este justificat și tratamentul juridic diferențiat.

Pensiile militare de serviciu, fiind mai avantajoase decât alte categorii de pensii, conform opțiunii legiuitorului, se acordă persoanelor care rămân în activitate militară până la pensionare, dar nu sunt excluse nici fostele cadre militare, având în vedere dispozițiile art. 15 din Legea nr. 164/2001, conform cărora „*Cadrele militare care la data trecerii în rezervă nu îndeplinesc condițiile de acordare a unei pensii, dar au o vechime în serviciul militar de cel puțin 15 ani pentru bărbați și 10 ani pentru femei, beneficiază de pensie militară de stat la împlinirea vârstelor standard prevăzute în*

Legea nr. 19/2000, proporțional cu numărul anilor de serviciu militar“.

Pensia de serviciu anticipată, prevăzută de art. 13 din Legea nr. 164/2001, se poate acorda numai în cazul îndeplinirii anumitor condiții speciale, în afară de cele referitoare la vârstă și la vechime, care depind de motivele trecerii în rezervă sau direct în retragere, cum sunt: împlinirea limitei de vârstă în grad; reorganizarea unității militare și reducerea unor funcții; alte motive sau nevoi ale instituției militare; împrejurarea că persoana este inaptă sau parțial aptă pentru serviciul militar. Aceste condiții speciale demonstrează și situația diferită a cadrelor militare care solicită acordarea acestui tip de pensie, ceea ce îndreptățește instituirea unui tratament diferit pentru fiecare categorie.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Lucian Paulescu în Dosarul nr. 1.479/2002 al Tribunalului Călărași.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 ianuarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 21

din 21 ianuarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii bugetului de stat pe anul 1999 nr. 36/1999

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 36/1999, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Lăpugiu de Jos în Dosarul nr. 164/2002 al Judecătorei Deva.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 291C/2002 și nr. 292C/2002, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Consiliul Local al Comunei Dobra în

Dosarul nr. 165/2002 și, respectiv, de Consiliul Local al Comunei Vorța în Dosarul nr. 166/2002 ale aceleiași instanțe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea celor trei dosare.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 291C/2002 și nr. 292C/2002 la Dosarul nr. 290C/2002, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă. Se arată că, potrivit principiului anualității bugetului de stat, prevăzut de art. 137 alin. (2) din Constituție, Legea nr. 36/1999 prin care s-a aprobat bugetul de stat pe anul 1999 nu mai este în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierile din 17 mai 2002, **Judecătoria Deva a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii bugetului de stat pe anul 1999 nr. 36/1999**, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Lăpugiu de Jos, de Consiliul Local al Comunei Dobra și de Consiliul Local al Comunei Vorța în dosarele nr. 164/2002, nr. 165/2002 și nr. 166/2002 ale acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, identică în cele trei dosare, autorii acesteia susțin că legea criticată încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2) și ale art. 78 din Constituție, arătând, în esență, că această lege conține dispoziții cu caracter retroactiv, întrucât a intrat în vigoare la data de 8 martie 1999. Potrivit susținerilor autorului excepției, aplicarea dispozițiilor art. 34 alin. 2 din lege, care se referă la finanțarea de la bugetele locale a cheltuielilor aferente unităților de combatere a dăunătorilor și bolilor în sectorul vegetal, punctelor de însămânțări artificiale și circumscripțiilor sanitar-veterinare, precum și a dispozițiilor art. 6 privind regularizarea până la 30 aprilie 1999 cu bugetul de stat este de natură să dezechilibreze bugetul local al comunei.

Judecătoria Deva apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât Legea nr. 36/1999 prin care s-a aprobat bugetul de stat pe anul 1999, „având aplicabilitate limitată, potrivit principiului anualității bugetului de stat, și-a produs efectele, astfel că nu se poate spune că aceasta mai este în vigoare“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 12, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Legii bugetului de stat pe anul 1999 nr. 36/1999, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Lăpugiu de Jos, de Consiliul Local al Comunei Dobra și de Consiliul Local al Comunei Vorța în dosarele nr. 164/2002, nr. 165/2002 și, respectiv, nr. 166/2002 ale Judecătoriai Deva. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 ianuarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost sesizată, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii bugetului de stat pe anul 1999 nr. 36 din 8 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 8 martie 1999.

Critica de neconstituționalitate se bazează pe invocarea încălcării dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii și ale art. 78 privind intrarea în vigoare a legii.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 137 alin. (2) din Constituție care consacră principiul anualității bugetului de stat, Legea nr. 36/1999 a fost în vigoare în cursul anului 1999, perioadă pentru care s-a aprobat bugetul de stat. În consecință, legea criticată nemaifiind în vigoare, excepția de neconstituționalitate este contrară dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora Curtea Constituțională decide numai asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe în vigoare. În baza dispozițiilor alin. (6) al aceluiași articol, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 61 din 26 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 23 aprilie 2002, s-a reținut că „principiul anualității bugetului de stat este de natură constituțională. Acest principiu se aplică atât actului legislativ denumit buget, cât și componentelor sale, care, subsumându-se întregului, adică bugetului în ansamblul lui, nu pot fi separate de el“.

În consecință, Legea bugetului de stat pe anul 1999 nr. 36/1999, având caracter temporar, dispozițiile sale nu pot fi altfel decât tot temporare, astfel cum rezultă din principiul anualității bugetului de stat.

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Grupului interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării Strategiei naționale în domeniul eficienței energetice și a planului de acțiune aferent

Având în vedere prevederile art. 5 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.488/2002 privind constituirea Grupului interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării Strategiei naționale în domeniul eficienței energetice și a planului de acțiune aferent,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul industriei și resurselor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Grupului interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării Strategiei naționale în domeniul eficienței energetice și a planului

de acțiune aferent, prevăzut în anexa care face parte din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

București, 6 februarie 2003.
Nr. 48.

ANEXĂ

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Grupului interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării Strategiei naționale în domeniul eficienței energetice și a planului de acțiune aferent

CAPITOLUL I

Cadrul legislativ, atribuții

Art. 1. — Grupul interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării Strategiei naționale în domeniul eficienței energetice și a planului de acțiune aferent, denumit în continuare *Grup interministerial*, este constituit și funcționează în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.488/2002.

Art. 2. — Grupul interministerial, organism fără personalitate juridică ce funcționează pe lângă Ministerul Industriei și Resurselor, își exercită atribuțiile în limitele competențelor stabilite prin Hotărârea Guvernului nr. 1.488/2002.

CAPITOLUL II

Componență, reguli de organizare și funcționare

Art. 3. — Grupul interministerial are componența în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.488/2002.

Art. 4. — Grupul interministerial este coordonat de ministrul industriei și resurselor, în calitate de președinte,

sau, în lipsa acestuia, de unul dintre vicepreședinți, în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.488/2002.

Art. 5. — (1) Secretariatul Grupului interministerial este asigurat de Ministerul Industriei și Resurselor prin președintele Agenției Române pentru Conservarea Energiei.

(2) Secretarul Grupului interministerial va desemna specialiști din cadrul Agenției Române pentru Conservarea Energiei pentru rezolvarea operativă a problemelor de secretariat.

Art. 6. — (1) Grupul interministerial se întrunește trimestrial și ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui sau, în lipsa acestuia, la convocarea unuia dintre vicepreședinți.

(2) Data, ora și ordinea de zi ale ședințelor de lucru următoare pot fi stabilite de comun acord la sfârșitul fiecărei ședințe sau pot fi transmise în scris.

Art. 7. — Ședințele Grupului interministerial se desfășoară la sediul Ministerului Industriei și Resurselor, în prezența a minimum două treimi din numărul reprezentanților, în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.488/2002.

Art. 8. — Propunerile și recomandările Grupului interministerial se adoptă cu majoritatea calificată a membrilor prezenți la ședință.

Art. 9. — Regulamentul de organizare și funcționare a Grupului interministerial se modifică sau se completează, după caz, prin votul a minimum două treimi din numărul membrilor.

Art. 10. — (1) În perioada dintre două ședințe secretariatul asigură legătura dintre membrii Grupului interministerial prin schimbul de informații și documente necesare pentru derularea activității.

(2) Membrii Grupului interministerial vor fi convocați în scris, cu minimum 5 zile înaintea fiecărei ședințe, anunțându-li-se data și ora convocării, precum și ordinea de zi a ședinței, la care se anexează documentele de lucru.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 11. — La reuniunile Grupului interministerial pot participa în calitate de invitat reprezentanți ai altor ministere sau autorități publice, asociații profesionale, sindicate, reprezentanți ai sectorului privat, ai unor organizații și asociații neguvernamentale ori ai altor factori interesați, în scopul asigurării unui consens cât mai larg asupra Strategiei naționale în domeniul eficienței energetice.

Art. 12. — (1) Dezbaterile și hotărârile fiecărei ședințe se consemnează într-un registru cuprinzând procesele-verbale ale Grupului interministerial, fiecare proces-verbal fiind semnat de toți reprezentanții cu drept de vot prezenți la ședință.

(2) Registrul cuprinzând procesele-verbale se păstrează la secretarul Grupului interministerial.

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR

ORDIN

pentru stabilirea Criteriilor de acordare a licenței de funcționare pentru gestionarii fondurilor de vânătoare

În conformitate cu prevederile art. V din Legea nr. 654/2001 pentru modificarea și completarea Legii fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996,

în temeiul prevederilor art. 8 alin. (1) lit. o) și p) și alin. (2) din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996, republicată,

în baza Avizului Consiliului Național de Vânătoare nr. 3/2002, având în vedere prevederile art. 5 alin. (1) lit. B.m) și ale art. 9 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 362/2002 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor,

ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Criteriile de acordare a licenței de funcționare pentru gestionarii fondurilor de vânătoare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Direcția de specialitate din cadrul Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor este abilitată să acorde, în condițiile legii și ale prezentului ordin, licența de funcționare pentru gestionarii fondurilor de vânătoare.

(2) În conformitate cu prevederile legii, Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România poate acorda, în baza criteriilor aprobate prin prezentul ordin, licența de funcționare pentru organizațiile vânătoarești afiliate.

(3) Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România va comunica operativ direcției de specialitate din cadrul Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor situația actualizată a organizațiilor vânătoarești afiliate care au solicitat și, respectiv, au dobândit, în conformitate cu prevederile legii și ale prezentului ordin, licența de funcționare.

Art. 3. — (1) În cazul în care se constată că după acordarea licenței de funcționare nu mai sunt îndeplinite una sau mai multe dintre condițiile de licențiere cores-

punzătoare criteriilor prevăzute în anexa la prezentul ordin, licența de funcționare va fi retrasă. În acest sens, personalul împuternicit din cadrul direcției de specialitate din Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor și angajații oficiilor cinegetice care funcționează în structura inspectoratelor teritoriale de regim silvic și cinegetic verifică modul de îndeplinire a acestor condiții.

(2) Licența de funcționare acordată organizațiilor vânătoarești se retrage dacă se constată că acestea nu își realizează scopul pentru care au fost licențiate în următoarele 3 luni de la data licențierii.

Art. 4. — Gestionarii fondurilor de vânătoare care dețin, în baza contractelor de gestionare, fonduri de vânătoare trebuie să obțină licența de funcționare în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 155/2002 pentru stabilirea Criteriilor de acordare a licenței de funcționare pentru gestionarii fondurilor de vânătoare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 13 mai 2002, se abrogă.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

CRITERIILE

de acordare a licenței de funcționare pentru gestionarii fondurilor de vânătoare

Art. 1. — Licența de funcționare prevăzută de art. 8 alin. (1) lit. p) din Legea fondului cinegetic și a protecției vânătorului nr. 103/1996, republicată, se acordă pentru fiecare gestionar de fonduri de vânătoare în baza următoarelor criterii:

a) apartenența la una dintre categoriile de gestionari de fonduri de vânătoare, prevăzute de Legea nr. 103/1996, republicată, iar la înaintarea cererii de licențiere să fie constituit în condițiile legii și să nu fie în curs de dizolvare;

b) deținerea în proprietate sau cu chirie a unor dotări minime, necesare pentru desfășurarea activității;

c) conducerea tehnică a activității de gospodărire a vânătorului, desfășurată de unitatea care solicită acordarea licenței de funcționare, să fie asigurată de către o persoană angajată, corespunzător pregătită pentru îndeplinirea acestor atribuții;

d) asigurarea pazei fondurilor de vânătoare pentru care există încheiate contracte de gestionare să fie făcută în conformitate cu prevederile art. 18 din Legea nr. 103/1996, republicată, și ale art. 15 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor, cu modificările și completările ulterioare;

e) organizarea și conducerea activității financiar-contabile să se realizeze în conformitate cu reglementările legale în domeniu;

f) posibilitatea asigurării în orice moment a necesarului de cheltuieli pentru gospodărirea vânătorului, în conformitate cu obligațiile legale și contractuale.

Art. 2. — Dovedirea de către gestionarii fondurilor de vânătoare a îndeplinirii criteriilor de acordare a licenței prevăzute la art. 1 se face prin depunerea, o dată cu cererea de acordare a licenței de funcționare, a copiilor de pe documentele care atestă îndeplinirea următoarelor condiții:

a) — în cazul organizațiilor vânătoarești: au dobândit personalitatea juridică, fapt atestat prin act constitutiv, statut, hotărâre judecătorească de dobândire a personalității juridice și certificat de înscriere în registrul asociațiilor și fundațiilor și sunt afiliate la Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România, fapt atestat prin certificatul de afiliere;

— în cazul celorlalte categorii de gestionari ai fondurilor de vânătoare: dovedesc prin documente că prin natura obiectului de activitate fac parte din categoriile de gestionari ai fondurilor de vânătoare, prevăzute de lege;

b) dețin un sediu distinct și destinat exclusiv scopului pentru care ființează, dotat cu mobilier corespunzător,

minimum un PC echipat corespunzător, linie telefonică și/sau mijloace de comunicare prin telefonie mobilă, precum și armament de pază (minimum o armă pentru fiecare persoană cu atribuții de pază și ocrotire a vânătorului), armament de vânătoare pentru desfășurarea activităților de ocrotire și selecție a vânătorului (arme cu alice și arme cu glonț), binocluri (minimum unul pentru fiecare persoană cu atribuții de pază și ocrotire a vânătorului) și mijloace de deplasare adecvate condițiilor specifice de teren;

c) persoana angajată cu contract individual de muncă pe perioadă nedeterminată pentru coordonarea și conducerea pe linie tehnică a activității de vânătoare îndeplinește următoarele condiții de specialitate: este absolventă a unei unități de învățământ de nivel superior, care a avut printre disciplinele de studiu vânătorul și vânătoarea, sau absolventă a unei unități de învățământ de nivel superior, dar de altă specialitate ori de nivel mediu, care a avut printre disciplinele de studiu vânătorul și vânătoarea, și care a lucrat efectiv minimum 5 ani ca responsabil cu probleme cinegetice și deține calitatea de vânător de minimum 5 ani într-o organizație vânătoarească gestionară de fonduri de vânătoare;

— în cazul administratorului pădurilor statului este necesar ca în cadrul Regiei Naționale a Pădurilor să existe un birou sau serviciu de vânătoare cu minimum o persoană care să îndeplinească condițiile de specialitate, iar în cadrul fiecărei direcții silvice, minimum câte o persoană cu atribuții exclusiv pe linie de coordonare a activității de vânătoare și care să îndeplinească condițiile de specialitate precizate anterior;

d) au angajată cu contract individual de muncă înregistrat la autoritatea publică competentă minimum câte o persoană cu atribuții de pază și ocrotire a vânătorului pentru fiecare fond de vânătoare pe care îl au în gestiune, respectiv se angajează să încadreze în funcție câte o astfel de persoană, în cazul în care vor beneficia de atribuirea dreptului de gestionare a fondurilor de vânătoare; încadrarea în funcție a personalului cu atribuții de pază și ocrotire a vânătorului se face cu respectarea criteriilor tehnico-profesionale, în conformitate cu reglementările în vigoare;

e) au bilanț contabil pe anul precedent cererii de licențiere, înregistrat la direcția generală a finanțelor publice;

f) dețin mijloacele materiale pentru asigurarea pazei și hranei complementare necesare vânătorului, pentru toate fondurile de vânătoare pentru care au încheiate contracte de gestionare.

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind stabilirea raselor de câini admise la vânătoare în România

În conformitate cu prevederile art. V din Legea nr. 654/2001 pentru modificarea și completarea Legii fondului cinegetic și a protecției vânătorului nr. 103/1996,

în temeiul prevederilor art. 8 lit. u) și ale art. 51 alin. (1) din Legea fondului cinegetic și a protecției vânătorului nr. 103/1996, republicată,

în baza Avizului Consiliului Național de Vânătoare nr. 3/2002, având în vedere prevederile art. 5 alin. (1) lit. B.m) și ale art. 9 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 362/2002 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor,

ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista raselor de câini admise la vânătoare în România, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — În cazul aducerii din străinătate de câini de vânătoare din alte rase neincluse în anexa la prezentul ordin, pentru utilizarea acestora la vânătoare se solicită

aprobarea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

Art. 3. — Personalul împuternicit al Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor și al inspectoratelor teritoriale de regim silvic și cinegetic, care funcționează în subordinea aceluiași minister, controlează modul de aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 214/2001 privind stabilirea raselor de câini admise la vânătoare în România, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 24 august 2001, se abrogă.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

București, 5 februarie 2003.
Nr. 94.

ANEXĂ

LISTA
raselor de câini admise la vânătoare în România

Nr. crt.	Grupa	Subgrupa	Rasa	Principala utilizare
0	1	2	3	4
1.	I. PREPELICARI	A. Prepelicari pontatori	— Pointer — Setter	La vânatul mic, cu predilecție cel cu pene, dar și cu păr, la câmp și baltă
		— insulari		
		— continentali	— Brac — Vijla — Pudel Pointer — Munsterlander — Epagneul Breton	Aceeași utilizare de mai sus, la care se adaugă și utilizarea la vânători colective, în terenuri împădurite, colinare și de munte
		B. Prepelicari scotocitori	— Cocker Spaniel — Springer Spaniel — Wachtel Hund	La vânatul mic cu pene și cu păr, cu predilecție la baltă
2.	II. GONITORI		— Copoi ardelenesc — Beagle — Jagd Terrier — Fox Terrier — Teckel — Terrier Irlandez — Airedale Terrier — Basset Hound	La vânatul negru și prădători cu păr și la vizuină, cu excepția raselor: Copoi ardelenesc, Beagle, Airedale Terrier și Basset Hound
			— Metis	Numai la vânatul negru
3.	III. LIMIERI — RETRIEVERI		— Limier — Ridgeback (Limier rhodezian) — Blood Hound — Labrador — Retriever — Golden Retriever	La găsierea vânatului mare, rănit, pe urmă de sânge La recuperarea vânatului mic, împușcat

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

ORDIN

pentru punerea în aplicare a Instrucțiunilor privind ajutorul de stat și capitalul de risc, elaborate de Consiliul Concurenței în baza Legii nr. 143/1999 privind ajutorul de stat

În baza:

— Decretului nr. 1.075/2001 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței;

— prevederilor art. 21 alin. (4) lit. f), ale art. 28 alin. (1) și ale art. 29 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 30 aprilie 1996;

— prevederilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 143/1999 privind ajutorul de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 3 august 1999, cu modificările ulterioare,

și având în vedere:

— avizul favorabil al Consiliului Legislativ referitor la proiectul de Instrucțiuni privind ajutorul de stat și capitalul de risc,

președintele Consiliului Concurenței emite următorul ordin:

Art. 1. — În urma adoptării în plenul Consiliului Concurenței, se pun în aplicare Instrucțiunile privind ajutorul de stat și capitalul de risc.

Art. 2. — Compartimentele de specialitate din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin și instrucțiunile menționate la art. 1 vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI CONCURENȚEI,
THEODOR VALENTIN PURCĂREA

București, 28 ianuarie 2003.
Nr. 16.

INSTRUCȚIUNI

privind ajutorul de stat și capitalul de risc

În temeiul art. 28 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996 și al art. 22 alin. (1) din Legea nr. 143/1999 privind ajutorul de stat,

Consiliul Concurenței adoptă prezentele instrucțiuni.

Introducere

Finanțarea prin fonduri proprii sau cvasiproprii poate fi mai atractivă pentru anumite categorii de întreprinderi aflate în diferite stadii de dezvoltare decât finanțarea exclusiv prin împrumuturi, avându-se în vedere costurile aferente serviciului datoriei, riscurile la care se expun întreprinderile prea dependente de finanțarea prin credite și aversiunea numeroaselor instituții de credit față de risc. Totodată expansiunea pieței de capital de risc oferă perspective de creștere economică și creare de noi locuri de muncă.

Capitalul de risc încurajează o reorientare a finanțărilor în scopul susținerii creării de noi întreprinderi, a întreprinderilor cu tehnologie avansată și a microîntreprinderilor, precum și spre alte inițiative care presupun un capital de risc.

Un deficit de fonduri proprii, care implică existența unei imperfecțiuni persistente a pieței de capital care nu permite ca oferta să satisfacă cererea la un preț acceptabil pentru ambele părți, afectează în special întreprinderile mici și mijlocii (IMM). Acest deficit afectează, pe de o parte, întreprinderile cu tehnologie avansată, inovatoare și în special firmele nou-create, cu un potențial de creștere ridicat, și, pe de altă parte, un larg evantai de întreprinderi aflate în diferite stadii de dezvoltare și care operează în diferite sectoare, al căror potențial de creștere este mai scăzut și care nu pot găsi finanțare pentru proiectele lor de extindere fără aport de capital de risc din exterior.

Ținând cont de avantajele ce se pot obține prin creșterea aportului de capital în activități cu grad ridicat de risc și de dificultățile pe care le întâmpină operatorii

economici implicați în acest gen de activități, în funcție de strategia de dezvoltare a anumitor sectoare economice, autoritățile publice pot lua măsuri de încurajare a dezvoltării piețelor de capital de risc, cum sunt:

a) promovarea liberei inițiative;

b) relaxarea constrângerilor fiscale ce apasă asupra capitalului, cum ar fi un tratament mai puțin favorabil decât cel destinat finanțării prin împrumuturi;

c) măsuri care favorizează integrarea piețelor;

d) relaxarea constrângerilor datorate reglementărilor, inclusiv restricții în materia plasamentelor impuse unor tipuri de instituții financiare și procedurile administrative legate de constituirea unei întreprinderi.

Astfel de măsuri trebuie să fie compatibile cu prevederile Legii nr. 143/1999, cu modificările ulterioare.

1. Definiție

Capitalul de risc reprezintă finanțarea prin participare la capitalul întreprinderilor în scopul înființării și/sau dezvoltării acestora (subscriere de acțiuni la constituire sau la majorarea capitalului social). Capitalul de risc este implicat în activități cu grad ridicat de risc (finanțarea unor noi tehnologii sau produse, pătrunderea pe noi piețe prin investiții directe sau de portofoliu etc.) care în mod normal nu atrag subscrieri de capital sau finanțări prin forme tradiționale. Finanțarea lor se realizează de regulă cu participarea băncilor, societăților de asigurări și a altor agenți financiari specializați. Termenul „capital de risc” se referă în principal la capitalul de risc furnizat prin fondurile de investiții (*fondurile de capital de risc*) create în acest scop. Aceste fonduri reprezintă o combinație de fonduri proprii, fonduri „mezanin”*) și fonduri împrumutate, iar termenul „capital de risc” acoperă ansamblul acestor finanțări. Fondurile de investiții sunt reglementate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2002 privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare, aprobată și modificată prin Legea nr. 513/2002.

2. Scopul și domeniul de aplicare

2.1. Prezentele instrucțiuni au ca obiective principale:

a) precizarea modului în care Consiliul Concurenței aplică definiția ajutorului de stat prevăzută la art. 2 din Legea nr. 143/1999 măsurilor destinate furnizării sau susținerii capitalului de risc (*măsuri de capital de risc*);

b) definirea criteriilor care permit Consiliului Concurenței să autorizeze măsuri de acest tip care constituie efectiv ajutoare de stat.

2.2. Prevederile acestor instrucțiuni nu derogă de la prevederile Regulamentului privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea firmelor în dificultate.

Consiliul Concurenței va acorda o atenție deosebită necesității de a evita ca prezentele instrucțiuni să fie utilizate pentru a modifica sensul principiilor enunțate în regulamentele și instrucțiunile în vigoare în domeniul ajutorului de stat.

3. Justificarea controlului fondurilor publice acordate pentru finanțarea măsurilor de capital de risc

3.1. Pe lângă obligația controlului ajutoarelor de stat acordate, atunci când autoritățile publice decid să angajeze fonduri de stat sau să încurajeze măsuri ce vizează promovarea capitalului de risc, trebuie să aibă în vedere reducerea pe cât posibil a următoarelor categorii de risc:

a) riscul ca avantajele oferite beneficiarilor (investitori sau întreprinderi) să creeze distorsionarea concurenței în raport cu concurenții de pe piață;

b) riscul numit „influența nulă” sau absența efectului de stimulare. Unele întreprinderi finanțate din fonduri publice ar fi putut în orice caz să obțină finanțarea în aceleași condiții, din alte surse. Deși este o situație mai rar întâlnită, în acest caz fondurile publice sunt utilizate inutil;

c) riscul „efectului de evicțiune”, adică existența măsurilor finanțate prin intermediul fondurilor publice ar putea descuraja alți investitori potențiali de a furniza capital.

3.2. În fundamentarea deciziei de autorizare sau de interdicere a acordării ajutoarelor pentru măsuri vizând promovarea capitalului de risc, Consiliul Concurenței va ține seama de respectarea acestor cerințe.

4. Beneficiarii

Măsurile de capital de risc pot conferi ajutor pentru cel puțin trei tipuri de beneficiari („niveluri”):

a) Ajutor pentru investitori

Atunci când o măsură permite investitorilor să participe la capitalul unei întreprinderi sau grup de întreprinderi în condiții mai avantajoase decât pentru alți investitori publici ori dacă această investiție ar fi efectuată în absența acestei măsuri, investitorii respectivi obțin un avantaj. Acest avantaj se menține, de asemenea, și în cazul în care măsura îl determină pe investitor să acorde el însuși un avantaj societății sau societăților în cauză. Faptul că în absența acestei măsuri existența unei disfuncționalități a pieței ar descuraja toți investitorii să efectueze asemenea investiții nu este suficientă în sine pentru a respinge prezumția existenței unui avantaj. Condiții mai avantajoase sunt acordate investitorilor pentru a compensa factorii care determină această disfuncționalitate a pieței, iar Consiliul Concurenței apreciază că această compensare reprezintă un avantaj care constituie ajutor de stat dacă investitorii sunt agenți economici și dacă sunt îndeplinite celelalte condiții prevăzute la art. 2 din Legea nr. 143/1999 și, în special, condiția de selectivitate.

b) Ajutor în favoarea unei structuri sau a unui fond intermediar

O măsură ce vizează promovarea capitalului de risc poate să prevadă crearea unui fond sau a altei structuri de plasament care din punct de vedere juridic este distinctă de investitori și de întreprinderile beneficiare. Este necesar să se determine în ce măsură acest fond sau această structură poate fi considerată ca un agent economic care beneficiază de ajutor de stat.

*) Fond „mezanin” — provizion financiar al unei societăți după ce s-a asigurat finanțarea de pornire. Acest tip de finanțare reprezintă un stadiu intermediar în finanțarea unei noi societăți, aflându-se între furnizarea unui credit și cumpărarea de acțiuni.

Consiliul Concurenței consideră că un fond este mai curând o structură care permite transferul unui ajutor către investitorii și/sau întreprinderile în care se realizează investiția decât beneficiarul propriu-zis al ajutorului. Totuși, în anumite cazuri, în special atunci când măsurile implică transferuri în favoarea fondurilor care grupează un număr mare de investitori diferiți, fondul poate avea caracterul unei întreprinderi independente. În acest caz ne aflăm în prezența unui ajutor, cu excepția cazului în care investiția a fost realizată în condiții considerate acceptabile pentru un operator economic obișnuit care operează într-o economie de piață și care nu conferă, în consecință, nici un avantaj beneficiarului.

c) Ajutor pentru întreprinderile în care se realizează investiția

Principalul criteriu în funcție de care se stabilește existența unui ajutor este stabilirea modului în care întreprinderea a beneficiat de investiție, și anume dacă investiția s-a realizat în condiții care ar fi acceptabile pentru un investitor privat care operează într-o economie de piață. Acest criteriu poate fi îndeplinit, de exemplu, atunci când investiția efectuată prin măsuri de capital de risc este realizată *pari passu* cu unul sau mai mulți investitori de acest tip (resursele statului sunt furnizate în condiții identice cu cele aplicate investitorilor privați — clauza *pari passu*). Atunci când nu avem de a face cu această situație, faptul că deciziile de investiții sunt luate de gestionarii comerciali ai fondurilor de capital de risc sau de reprezentanți ai investitorilor, în vederea maximizării profitului, constituie un indicator important, dar nu suficient. Consiliul Concurenței trebuie să țină cont, de asemenea, de faptul că avantajele acordate investitorilor fondurilor pot fi transferate întreprinderilor beneficiare, atunci când investițiile nu sunt realizate din fonduri *pari passu* cu un investitor privat supus condițiilor economiei de piață. Atunci când o măsură privind capitalul de risc permite reducerea riscurilor și/sau creșterea profiturilor pe care investitorii le vor realiza dintr-o anumită investiție, se poate considera că investitorii nu acționează ca agenți economici obișnuiți.

5. Evaluarea compatibilității măsurilor de capital de risc

5.1. Consiliul Concurenței va solicita dovada existenței unei disfuncționalități a pieței înainte de autorizarea măsurilor de capital de risc care nu intră în sfera de aplicare a celorlalte reglementări existente în domeniul ajutorului de stat. Aceste măsuri, finanțate în totalitate sau parțial prin ajutoare de stat, nu trebuie să depășească echivalentul în lei al unui milion de euro. Disfuncționalitatea pieței poate fi definită ca o situație în care nu este atinsă eficiența economică, datorită imperfecțiunilor mecanismelor pieței (dezechilibru între cerere și ofertă, alocarea defectuoasă a resurselor etc.). Evidențierea existenței unei disfuncționalități a pieței nu modifică totuși caracterul de ajutor al unei anumite măsuri și nici necesitatea de a evalua compatibilitatea acesteia cu legislația în vigoare în domeniul ajutorului de stat.

5.2. Atunci când este evidențiată existența unei disfuncționalități a pieței, Consiliul Concurenței va examina dacă măsura de ajutor de stat este proporțională cu gradul de disfuncționalitate estimat al pieței și va urmări ca orice

eventuală neconcordanță să fie minimă. Acest obiectiv poate fi cel mai bine îndeplinit prin măsuri suficiente pentru a asigura aportul de capital al investitorilor care acționează pe piață și care fac ca deciziile de investiții să fie luate pe baze comerciale și în condiții cât mai apropiate de cele care ar prevala într-o economie de piață.

5.3. Pentru a asigura compatibilitatea cu legislația în domeniul ajutorului de stat, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

a) investițiile sau cea mai mare parte a lor să fie limitate la întreprinderile mici și/sau mijlocii în momentul înființării ori în faze incipiente;

b) măsura trebuie să se concentreze mai ales pe asigurarea capitalului de risc decât pe asigurarea altor forme de finanțare;

c) deciziile de investiții trebuie să fie determinate de obținerea de profit. În acest caz este necesar să existe o legătură între performanțele financiare ale fondului și remunerarea persoanelor responsabile pentru luarea deciziilor de investiții. De asemenea, investiția în capitalul social al întreprinderilor țintă trebuie făcută pe baze comerciale de către investitori care operează în economia de piață, fiind necesară o implicare semnificativă a acestora (*implicare semnificativă* înseamnă cel puțin 30% din capitalul fondului);

d) gradul de distorsionare a concurenței între investitori și între fondurile de investiții trebuie redus la minimum. Aceasta se poate realiza prin licitații deschise, care au ca obiect stabilirea condițiilor preferențiale oferite investitorilor. Alternativ, condițiile preferențiale pot fi stabilite la inițierea fondului de investiții și pot fi puse la dispoziție tuturor investitorilor interesați;

e) investiția făcută de fond trebuie să se realizeze pe baza unui plan de afaceri;

f) măsurile trebuie să prevadă un „mecanism de ieșire” pentru participarea directă sau indirectă a statului în întreprinderile individuale;

g) existența unei limite maxime a cumulului măsurilor de ajutor de stat acordat unei singure întreprinderi.

5.4. În evaluarea făcută de Consiliul Concurenței se va ține cont de specificitatea regională a oricărei măsuri, aceasta fiind supusă unui test de proporționalitate global.

6. Măsuri ce constituie ajutor de stat

Măsurile de capital de risc care reprezintă ajutor de stat sunt următoarele:

a) constituirea fondurilor de investiții (*fonduri de capital de risc*) în care statul este partener, investitor sau parte, chiar în condiții mai puțin avantajoase decât ceilalți investitori;

b) subvenții nerambursabile vărsate în fondurile de capital de risc în scopul acoperirii unei părți a cheltuielilor lor administrative și de gestiune;

c) celelalte instrumente financiare instituite în favoarea investitorilor de capital de risc sau a fondurilor de capital de risc menite să încurajeze furnizarea de capitaluri suplimentare pentru investiții;

d) garanții acordate investitorilor de capital de risc sau fondurilor de capital de risc, care acoperă o parte din pierderile legate de investiții, ori garanții oferite pentru împrumuturile acordate investitorilor sau fondurilor pentru investiții în capital de risc;

e) stimulente fiscale acordate investitorilor pentru a-i determina să efectueze investiții în capital de risc.

7. Condiții care trebuie respectate în aplicarea prezentelor instrucțiuni

Dispozițiile prezentelor instrucțiuni se aplică cu respectarea prevederilor Regulamentului privind forma, conținutul și alte detalii ale notificării unui ajutor de stat, precum și ale Regulamentului privind pragul minim al ajutorului de stat care nu cade sub incidența obligației de notificare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 27/2000.

8. Ajutoarele de stat care intră sub incidența prezentelor instrucțiuni

Prezentele instrucțiuni se aplică ajutoarelor de stat acordate pentru măsuri de capital de risc, notificate după

intrarea în vigoare a acestor instrucțiuni, precum și atunci când ajutoarele de stat au fost notificate înainte de intrarea lor în vigoare, dar decizia Consiliului Concurenței este ulterioară acestei date sau Consiliul Concurenței nu a emis încă o decizie.

9. Intrarea în vigoare a prezentelor instrucțiuni

În conformitate cu prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 și ale art. 22 alin. (5) din Legea nr. 143/1999, prezentele instrucțiuni vor fi puse în aplicare prin ordin al președintelui Consiliului Concurenței și vor intra în vigoare de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro